

Sygn. akt: I C upr 445/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bartosz Smoliński
Protokolant:	st. sekr. Sądowy Dorota Kozdra

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Międzyrzeczu

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko E. W. (1)

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 13 kwietnia 2016 roku (sygn. akt I Nc 460/16) w całości;

II. zasądza od pozwanej E. W. (1) na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w G. kwotę 1.075,99 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi niż maksymalne odsetki za opóźnienie od kwoty 941,34 zł od dnia 21 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120,06 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Bartosz Smoliński

Sygn. Akt I C upr 445/16

UZASADNIENIE

Powód – Bank (...) Spółka Akcyjna w G. wniósł pozew o zapłatę przeciwko E. W. (1), w którym domagał się zasądzenia kwoty 8.463,19 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek liczonymi od kwoty 7.581,89 zł od dnia 16 marca 2016r. do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że roszczenie wynika z umowy kredytu zawartej przez (...) Bank S.A. z pozwaną w dniu 22.01.2008r. Kwota kredytu nie została przez pozwaną zwrócona bankowi, który złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, w którym stwierdzono wysokość wierzytelności wobec pozwanej. Wymagalność roszczenia nastąpiła w dniu 23.11.2015r. Na dochodzoną w procesie kwotę składają

się: niespłacony kredyt w wysokości 7.581,89 zł, umowne odsetki w kwocie 203,14 zł, odsetki za opóźnienie w wysokości 368,16 zł oraz opłaty w wysokości 310 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 13 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu zobowiązał pozwaną E. W. (1) do zapłaty powodowi kwoty 8.463,19 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi niż stopa odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 7.581,89 zł od dnia 23 marca 2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie zarzuty.

Zarzuty od nakazu zapłaty wniosła pozwana, która zaskarżyła orzeczenie w całości, wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. Pozwana przyznała, że zawarła umowę kredytu z poprzednikiem prawnym powoda, a raty spłacała zgodnie z harmonogramem spłat. W dniu 19 listopada 2012r. dokonała spłaty całej kwoty kredytu w wysokości 29.832 zł, wobec czego dochodzone wobec niej roszczenie jest nieuzasadnione.

W piśmie procesowym z dnia 27 lipca 2016r. Powód podał, że dokonana przez pozwaną spłata pokryła częściowo jej dług wynikający z umowy kredytu. Wpłata została przekazana powodowi w dniu 20.11.2012r. i nie pokrywała całości zadłużenia. Powód zaksięgował wpłatę zgodnie z umową kredytu oraz zestawieniem wpłat.

Na rozprawach strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. W. złożyła w (...) Bank S.A. wniosek o udzielenie kredytu restrukturyzacyjnego przeznaczonego na spłatę kwoty uprzednio otrzymanego kredytu w wysokości 11.457,78 zł.

Dowód:

- wniosek o udzielenie kredytu z 21.01.2008r. - k. 68-72

W dniu 22 stycznia 2008r. E. W. zawarła z (...) Bankiem S.A. w G. umowę kredytu, której przedmiotem była kwota 47.237,66 zł. Umowa została zawarta na okres do 22 stycznia 2015r., a E. W. zobowiązała się do spłaty na rzecz banku rat w wysokości po 914,54 zł obejmującej kwotę kredytu i należnych odsetek w terminach i wysokości wskazanych w harmonogramie spłat. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, w dniu zawarcia umowy wynoszącej 14,90 % w skali roku.

W § 5 ust. 1 umowy kredytu E. W. zobowiązała się do poinformowania banku o zamiarze wcześniejszej spłaty całości kredytu najpóźniej w terminie 3 dni przed jej dokonaniem. Wcześniejsza spłata całości kredytu mogła zostać dokonana wyłącznie w terminie płatności raty kredytu i nie wymagała zawarcia aneksu do umowy. W takim przypadku bank zachowywał uprawnienie do naliczenia odsetek od faktycznie wykorzystanego kredytu. Wcześniejsza spłata części kredytu wymagała złożenia przez kredytobiorcę wniosku, o którym mowa w § 11 ust. 2 umowy. Skutkiem niezłożenia takiego wniosku był brak wpływu na ustaloną wysokość odsetek i zaliczenie wpłaty na poczet kolejnych rat kredytu, należnych odsetek i opłat, zgodnie z obowiązującym kalendarzem spłat.

Dowód:

- umowa kredytu z dn. 22.01.2008r. - k. 73-76,
- harmonogram spłat – k. 77-78

Na skutek trudności z opłacaniem rat E. W. wniosła o dokonanie zmiany w harmonogramie spłaty rat kredytu. Pismem z 23.03.2012r. bank poinformował pozwaną o zgodzie na przesunięcie okresu umowy do 07.03.2016r. Począwszy od września 2010r. E. W. uiszczala na rzecz banku wyłącznie kwotę odsetek od otrzymanego kredytu. Od września 2011 roku ponownie przekazywała bankowi ratę obejmującą część kapitału kredytu i odsetki.

Dowód:

- Przesłuchanie E. W. – k. 121v,
- pismo z 23.03.2012r. - k. 110,
- harmonogram spłat – k. 110-113,
- kalendarz do umowy kredytowej – k. 86-87.

E. W. uzyskała w innym banku środki na dokonanie zwrotu kredytu na rzecz Banku (...) S.A. Kwotę pozostałą do spłaty ustaliła samodzielnie zliczając z rat ustalonych w harmonogramie spłat kwoty stanowiące część kapitału kredytu, począwszy od 7 listopada 2012 roku. E. W. nie informowała Banku (...) S.A. o zamiarze zwrotu całej kwoty niespłaconego kredytu.

W dniu 20 listopada 2012 roku na rzecz Banku (...) S.A. została przekazana kwota 29.832 zł.

W dniu 26 listopada 2012 roku E. W. poinformowała telefonicznie pracownika Banku (...) S.A. o dokonanej wpłacie. Otrzymała informację, że dokonana wpłata nie zaspokaja w całości długu z umowy kredytu i według stanu na dzień wymagalności raty kredytu, tj. 7 grudnia 2012 roku do wygaśnięcia zobowiązania pozwanej brakuje kwoty 1.175,99 zł.

Według stanu na dzień 7 grudnia 2012 roku niespłacony dług E. W. wobec Banku (...) S.A. wynosił 1.175,99 zł i obejmował: niespłacony kapitał 941,34 zł, odsetki za opóźnienie 49,65 zł, opłaty 50 zł i opłaty windykacyjne 135 zł.

Bank nie doręczył E. W. rozliczenia dokonanej wpłaty.

Okoliczności bezsporne, a ponadto:

- przesłuchanie pozwanej E. W. – k.121v,
- wpłaty do umowy nr (...) – k. 88

W czerwcu 2015r. E. W. zapłaciła na rzecz Banku (...) S.A. 100 zł.

W dniu 3 lipca 2015r. Bank (...) S.A. sporządził pismo, w którym zamieścił informację o możliwości rozliczenia kredytu na zasadzie całkowitej wcześniejszej spłaty według stanu na dzień 07.12.2012r. i wezwał w tym celu E. W. do zapłaty kwoty 1.075,99 zł do dnia 24.07.2015r. Pismo nie zostało doręczone pozwanej.

Dowód:

- pismo z 03.07.2015r. - k. 93

W dniu 18 września 2015r. Bank (...) S.A. wezwał E. W. do zapłaty kwoty 2.884,10 zł w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu.

Dowód:

- pismo z 18.09.2015r. - k. 89-90.

W dniu 14 października 2015r. Bank (...) S.A. oświadczył, że wypowiada umowę kredytu z dn. 22.01.2008r.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy kredytu z dn. 14.10.2015r. - k. 4

W dniu 15 marca 2016r. Bank (...) S.A. wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził istnienie wymagalnego zadłużenia E. W. wobec banku w łącznej wysokości 8.463,19 zł wraz z odsetkami od 16 marca 2016r. w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od kwoty 7.581,89 zł.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku z dn. 15.03.2016r. - k. 9.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne częściowo.

Powód domagał się zapłaty od pozwanej na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe i art. 481 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Bezspornymi okolicznościami sprawy było zawarcie przez pozwaną umowy kredytu w dniu 22 stycznia 2008 roku z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bankiem S.A. Nie było przedmiotem sporu wykonywanie przez pozwaną obowiązku wynikającego z umowy – uiszczanie rat w okresie obowiązywania umowy oraz istnienie opóźnienia w uiszczaniu rat kredytu przez pozwaną. Powód przyznał, że w dniu 20 listopada 2012 roku otrzymał kwotę 29.832 zł na poczet umowy zawartej z pozwaną. Pozwana z kolei kwestionowała roszczenie dochodzone pozwem, podnosząc że dokonana w dniu 20 listopada 2012 roku wpłata stanowiła z jej strony spełnienie świadczenia w całości i w efekcie powód niezasadnie dochodzi zasądzenia od pozwanej kwot wskazanych w pozwie. Spór między stronami dotyczył zasadności zobowiązania z umowy kredytowej, które zdaniem pozwanej wygasło, w konsekwencji pozwana zakwestionowała także prawidłowość rozliczenia przez powoda wpłaty dokonanej w dniu 20 listopada 2012 roku.

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na uwadze przedstawione przez strony dowody z dokumentów, albowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby uznać je za niewiarygodne. Sąd uznał za wiarygodny, jednakże o wartości dowodowej drugorzędnej dowód z przesłuchania pozwanej E. W., albowiem przytoczone przez nią okoliczności były dowodzone za pomocą dokumentów.

Sąd zważył, że do stosunku prawnego pomiędzy pozwaną a (...) Bankiem S.A. miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) , obowiązującej w czasie zawarcia umowy kredytu. W myśl art. 2 ust. 1 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności m.in. umowę o kredyt w rozumieniu przepisów prawa bankowego.

Sąd zważył, że zasadniczy spór pomiędzy stronami dotyczył sposobu rozliczenia przez bank wpłaty pozwanej dokonanej w dniu 20 listopada 2012r. w wysokości 29.832 zł. Postanowienia umowne określające obowiązki stron umowy kredytu związane z wcześniejszą spłatą całości bądź części kredytu zawarte zostały w § 5 umowy z dnia

22.01.2008r. W ust. 1 nałożono na kredytobiorcę zamierzającego spłacić całość kredytu przed terminem obowiązków powiadomienia Banku najpóźniej na 3 dni przed dokonaniem zapłaty. Z kolei ust. 2 dotyczył spłaty całości kredytu, a ust. 3 spłaty części kredytu przed terminem. Całość kredytu mogła zostać spłacona wyłącznie w terminie płatności raty kredytu i nie wymagała zawarcia aneksu do umowy. W takiej sytuacji Bank zachowywał uprawnienie do naliczenia odsetek od faktycznie wykorzystanej kwoty kredytu. Ze spłatą części kredytu wiązał się obowiązek złożenia wniosku, pod rygorem zaliczenia dokonanej wpłaty na poczet kolejnych rat, należnych odsetek i opłat, stosownie do obowiązującego kalendarza spłat.

Pozwana nie złożyła w Banku wniosku, o którym mowa w § 11 ust. 2 umowy kredytu, nie informowała także banku o zamiarze uiszczenia całości długu wynikającego z umowy, stosownie do §5 ust. 1 umowy. O dokonanej zapłacie powiadomiła bank po jej dokonaniu, w formie telefonicznej, podczas rozmowy w której przekazano pozwanej informację o tym, że dokonana wpłata nie zaspokaja wierzytelności banku w całości. Zastosowany przez Bank sposób rozliczenia wpłaty jako zapłaty częściowej znajdował zatem podstawę w umowie stron. Sąd zważył przy tym, że zaliczenie dokonanej wpłaty na poczet kolejnych rat było sprzeczne z przepisami obowiązującej strony ustawy o kredycie konsumenckim. Art. 8 ust. 1 tej ustawy stanowił, że konsument jest uprawniony do spłaty kredytu przed terminem określonym w umowie. Przepis ten nie precyzuje, czy za „spłatę kredytu” należy przyjąć wyłącznie zapłatę całości długu, czy także jego części. W braku wyraźnego określenia ustawowego, nie ma podstaw do wyłączenia z zakresu zastosowania tego przepisu także wpłaty zaspokajającej częściowo dług wynikający z umowy kredytu. Termin dokonania spłaty powinien odpowiadać terminom wnoszenia rat określonym w umowie. Ustawą z 22 maja 2003r. o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 109, poz. 1030) z dniem 28 września 2003r. do ustawy dodano art. 8 ust. 1A, zgodnie z którym w przypadku, o którym mowa w ust. 1, konsument jest obowiązany poinformować kredytodawcę o zamiarze wcześniejszej spłaty kredytu najpóźniej w terminie 3 dni przed jej dokonaniem. W stanie faktycznym sprawy istotne znaczenie ma jednak art. 8 ust. 2, stanowiący, że jeżeli konsument spłaca kredyt przed terminem, wówczas w przypadku: 1) kredytu oprocentowanego - nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie kredytu, 2) kredytu nieoprocentowanego - konsument ma prawo do zmniejszenia zapłaconych kredytodawcy prowizji i opłat proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas korzystania z kredytu. Ust. 4 zobowiązywał kredytodawcę do rozliczenia z konsumentem w terminie 14 dni od dnia dokonania spłaty kredytu.

Kredyt, który był przedmiotem umowy pozwanej z (...) Bank S.A. był kredytem oprocentowanym (§ 3 ust. 2 umowy kredytu) według zmiennej stopy procentowej, w dniu zawarcia umowy wynoszącej 14,90 % w skali roku. Za okres po dniu 20.11.2012r. pozwana E. W. nie była zatem obowiązana do uiszczenia odsetek od kwoty przekazanej bankowi. Tymczasem sposób rozliczenia przez bank dokonanej przez pozwaną wpłaty polegał na zaliczeniu części wpłaty na kapitał kredytu, a pozostałej części na odsetki umowne, w tym od kwoty spłaconego w dniu 20.11.2012r. kapitału. Taki sposób rozliczenia wpłaty przez powoda był zatem oczywiście sprzeczny z art. 8 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim i w ocenie Sądu niedopuszczalny, pomimo umocowania umownego. W ocenie Sądu, takie rozliczenie, nawet mające oparcie w cytowanym postanowieniu umowy kredytu, nie podlega ochronie jako sprzeczne z obowiązującym przepisem prawa – ustawy o kredycie konsumenckim. Skoro pozwana przed terminem wymagalności poszczególnych rat (następującym po dniu 20.11.2012r.) dokonała wpłaty 29.832 zł, to w świetle art. 8 ust. 2 ustawy należało tę wpłatę zaliczyć stosownie do treści § 4 ust. 3 umowy - na poczet prowizji i opłat, odsetek umownych, rat kredytu i wymagalnych odsetek za opóźnienie, ale wyłącznie wymagalnych w dniu dokonania tej wpłaty. Tymczasem skutkiem przyjętego sposobu rozliczenia przez powoda było zaliczenie wpłaty na kolejne raty kredytu obejmujące zarówno część kapitału, jak i odsetki umowne i to od kwoty już bankowi uiszczonej. Taki mechanizm zaliczenia wpłaty jest sprzeczny z cytowanym przepisem ustawy o kredycie konsumenckim, ponadto w stopniu rażąco sprzeczny z uzasadnionym interesem pozwanej.

Nie można przy tym pominąć braku rozliczenia przez bank dokonanej wpłaty stosownie do art. 8 ust. 4 umowy o kredycie konsumenckim. Pomimo spoczywającego na banku obowiązku wynikającego z tego przepisu, pozwana nie otrzymała pisemnego rozliczenia dokonanej wpłaty, którego domagała się także podczas rozmowy telefonicznej z przedstawicielem powoda i na podstawie którego zamierzała zweryfikować stanowisko banku co do tego, że wpłata nie zaspokoiła całości długu. W toku procesu bank nie przedstawił także dowodu doręczenia pozwanej pisma

z zestawieniem wymagalnych należności wynikających z umowy, które nie objęła wpłata z 20.11.2012r. Pomimo dołączenia do materiału dowodowego pisma z 03.07.2015r. powód nie przedstawił dowodu doręczenia tego pisma pozwanej, co nie pozwala przyjąć za udowodnione twierdzenie o uczynieniu zadość obowiązkowi informacyjnemu przez bank.

Jakkolwiek jednak rozliczenie wpłaty pozwanej było niezgodne z art.8 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, to w oparciu o treść umowy stron, za uzasadnione należy uznać rozliczenie wpłaty według stanu zobowiązania pozwanej na dzień wymagalności raty kredytu, tj. 7 grudnia 2012r. Istniejący tego dnia dług pozwanej wobec banku został wyliczony w piśmie procesowym powoda z 25 października 2016r. (k.129 akt), w którym wskazano, że tego dnia bilans umowy kredytowej wskazywał na niedopłatę w wysokości 1.175,99 zł. Kwota ta obejmowała niespłacony kapitał kredytu – 941,34 zł, odsetki za opóźnienie – 49,65 zł opłaty - 50 zł i opłaty windykacyjne – 135 zł. Pozwana nie przedstawiła w procesie dowodów na okoliczność dokonywanych w ustalonych terminach wpłat kolejnych rat kredytu, tymczasem z analizy treści przesłuchania E. W. oraz kalendarza zaksięgowanych przez powoda wpłat wynika, że ustalenie przez pozwaną kwoty pozwalającej na całkowitą spłatę kredytu, tj. 29.832 zł było nieprawidłowe. Pozwana samodzielnie zliczyła wszystkie części rat obejmujące spłacany kapitał kredytu począwszy od 7 listopada 2012r., a nie objęła wpłatą raty wymagalnej w dniu 7 października 2012r. (vide kalendarz k. 86-87), która przez bank została rozliczona z wpłaty w dniu 20.11.2012r. Jasne zatem jest, że rata wymagalna w dniu 7 października 2012r. stanowi część niespłaconego kapitału, którego pozwana nie uwzględniła dokonując wpłaty w dniu 20.11.2012r. Jak wynika ponadto z analizy wpłat poszczególnych rat za miesiące poprzedzające 20.11.2012r. już te raty były przez pozwaną uiszczane z opóźnieniem (wszystkie raty wymagalne w 2012 roku zostały uiszczane z opóźnieniem), zatem uzasadnione jest dochodzenie przez powoda odsetek za opóźnienie spłaty kredytu. Pozwana w procesie nie kwestionowała zasadności i wysokości obciążających ją opłat windykacyjnych naliczonych przez powoda, co w świetle ustalonego opóźnienia w uiszczaniu kolejnych rat nakazuje przyjąć tę okoliczność za niesporną między stronami. Jak wynika z przedstawionego przez powoda rozliczenia wpłat rat kredytu (k. 119-120 akt) kwotą 135 zł pozwana została obciążona opłatami windykacyjnymi w okresie od 19.07.2012r. do 20.11.2012r., a więc w okresie kiedy wpłaty rat kredytu były dokonywane z opóźnieniem. Uwzględniając wpłatę dokonaną przez pozwaną w wysokości 100 zł, Sąd uznał za uzasadnione żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 1.075,99 zł, ustalonej według wyliczenia powoda w piśmie z 25.10.2016r. Zgodnie z zawartą z bankiem umową kredytu (§ 8 ust. 2) od zadłużenia przeterminowanego bank był uprawniony do odsetek za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP . Od kwoty dochodzonego pozvem długu obejmującego kapitał kredytu, przysługują zatem powodowi odsetki za opóźnienie w wysokości oznaczonej w umowie , a żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie nie znajduje uzasadnienia w treści umowy kredytu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 496 kpc uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 13 kwietnia 2016 roku, sygn. I Nc 460/16 w całości i zasądził od pozwanej E. W. (1) na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w G. kwotę 1.075,99 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym , nie wyższymi niż maksymalne odsetki za opóźnienie liczonymi od kwoty 941,34 zł od dnia 21 marca 2016 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo oddalono jako niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 100 kpc w zw. Z § pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stosownie zaś do art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód przegrał proces w przeważającej części – co do 87,3 % powództwa, zatem w tej części ponosi koszty procesu, natomiast w pozostałej części pozwana jest obowiązana do zwrotu na rzecz powoda celowych kosztów procesu. Strony poniosły koszty procesu w łącznej wysokości: 2.717 zł, na które złożyły się : opłata od pozwu 75 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 2.417 zł, oraz opłata od zarzutów wniesiona przez pozwaną w kwocie 225 zł. Powód poniósł koszty w wysokości 2.492 zł, pozwana w wysokości 225 zł. Z łącznej kwoty kosztów procesu pozwana winna ponieść kwotę 345,06 zł (12,7 % z kwoty 2.717 zł), zatem powód winien otrzymać tytułem zwrotu kosztów kwotę 120,06 zł, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.